

TRO OG GERNINGER I EN VERDSLIG VERDEN

Biskop Keith B. McMullin

Andenrådgiver i Det Præsiderende Biskopråd

CES-foredrag for unge voksne • 5. november 2006 • Brigham Young University

Mine kære brødre og søstre, hvor er I et overvældende syn. I kommer fra alle samfundslag og fra forskellige dele af landet. Og tænke sig, i aften er vi samlet over hele jorden. Lige nu og til genudsendelserne af dette møde samles unge voksne over hele Kirken og deltager i dette arrangement. Det er virkelig vidunderligt.

Der skete noget storslået ved generalkonferencen i sidste måned. For det meste af verden fandt det sted ubemærket, men for dem, som kender og elsker sandheden, var det lige så uforglemmeligt som skraldet fra 10.000 tordenskrald.

Tænk tilbage på det afsluttende møde. Fra Tabernakelkoret kom de velkendte toner:

*Hav tak for profeten, du sendte,
o Herre, på denne vor dag,
for sandhedens bavne, du tændte,
der åbned' vort blik for din sag.¹*

Mænd og kvinder, drenge og piger, forsamlet i Conferencecentret rejste sig samtidig i ærbødighed og taknemlighed for de velsignelser, der er nævnt i denne salme. Vi stod i taknemlig anerkendelse af, at Jesu Kristi evangelium er blevet gengivet, at Gud Faderen og hans elskede Søn har talt fra himlene, at Joseph Smith var en profet, og at præsident Gordon B. Hinckley er Herrens profet på jorden i dag.

Det var en åndelig, bevægende oplevelse. Det var en tid, hvor indbyggere i Guds rige handlede under Helligåndens indflydelse og *stod op for deres tro!*

Tidligere den dag havde præsident Hinckley talt med indlevelse og taknemlighed om sin fremskredne alder og medfølgende helbred. Han er som altid et eksempel på trofasthed og lovede atter højtideligt at vie sit liv til Herrens formål. Han sagde:

»Herren har ladet mig leve. Jeg ved ikke hvor længe, men uanset hvor lang tid jeg har igen, vil jeg fortsætte med at yde mit bedste i de opgaver, jeg har ...

Vi fortsætter, så længe Herren ønsker det ... Og når tiden er inde til en efterfølger, bliver overgangen let

og i overensstemmelse med hans vilje, hvis kirke det er. Og således går vi fremad i tro – og *tro er det emne, jeg gerne vil drøfte denne formiddag.*²

Hans budskab var belejligt og inspireret. Det kom som en åndelig påmindelse om, hvad livet virkelig handler om, og hvordan vor himmelske Faders børn kan overkomme enhver hindring. Det kom til en verden gennemtrængt af verdslighed, vantro og synd.

Verdslighed

Uddannelse i verdslige fag bidrager i høj grad til forbedring af vores verden. Verdslig lærdom på højeste niveau blomstrer i en atmosfære af dyd, moral, ansvarlighed, åndelig sandhed og tro.

Det verdslige samfund bliver i dag fremhævet meget. Mennesker og nationer er stolte over at være *verdslige*, ved at fokusere på »verdslige ting, noget, som ikke bliver betragtet som religiøst, åndeligt eller helligt.«³

Mange i verden i dag ser verdslighed som nødvendigt for en afbalanceret, retfærdig og velfungerende regering. Derfor er religiøs tilkendegivelse begrænset i offentlige fora, borgerrettigheder afhænger af domstolene og lovgivningen, og mænd og kvinder søger ivrigt løsninger og erstatning ved sagsanlæg. Meget radikalt set overser det verdslige samfund konceptet om evigt liv, alt bliver placeret i forhold til den naturlige verden, og er derfor tilbøjelig til at have *gerninger uden tro.*

Det kræver årvågenhed og store bestræbelser at være troende mænd og kvinder i en verdslig verden. Det er menneskets natur, når det overvældes af verdslighed, »først at beklage, derpå udholde og endelig at kaste sig ud i det.«⁴ Verdslighed overvælder med stor succes mennesker i dag.

Uhindret af tro på Kristus som menneskehedens forløser producerer denne verdslige eller naturlige verden mænd og kvinder, som er »stolte, besatte af selvet, alt for konkurrerende, reaktionære, voldsomt selvstændige, styret af begær, lyster [og] verdslig anerkendelse.

... Generelt er det naturlige menneske et uforløst væsen, et væsen, som vandrer i lyset af sin egen ild ... (se 2 Ne 7:10-11). Sådant et væsen er tilpasset forholdene omkring sig og påtager sig en falden verdens holdning og efterligner den.«⁵ Kort sagt: »Mennesker, som er i en naturlig tilstand ... er uden Gud i verden« (Alma 41:11).

Fordi verdslighed typisk ignorerer det evige perspektiv, kan det med tiden føre til manglende tro. Med Wolfhart Pannenberg's ord, teologiprofessor ved Universitet i München:

»Et offentligt klima af verdslighed nedbryder de kristnes tillid til den sandhed, som de tror på ...

I et verdsligt miljø svinder selv den elementære viden om kristendom ind. Det er ikke længere et spørgsmål om at afvise de kristne lærdomme – et stort antal af mennesker har ikke den mindste kundskab til, hvad disse lærdomme er ... Jo mere udbredt kristendommens uvidenhed bliver, jo større er fordømmen mod kristendommen.

... Vanskeligheden bliver forværret af den kulturelle relativisering af selve idéen om sandhed ... Ifølge manges synspunkter ... er kristne lærdomme blot anskuelser, som måske kan af- eller bekræftes alt efter personlige præference eller afhængig af, om de taler til personlige behov.

... Den gennemgribende verdslige, sociale orden fører til en følelse af meningsløshed.«⁶

Tro på Kristus bliver udskiftet med tro på mennesket. I offentlig tale og ifølge vores egen mening er spørgsmålene om, hvor kommer vi fra, hvor skal vi hen, når livet er forbi, og hvad der i sidste instans styrer livet her og nu, står ikke blot ubesvaret, men bliver også betragtet som irrelevant. Tilstanden af vantro er ved at blive en katastrofe af kolossale dimensioner.

Vor himmelske Fader vidste, at dette ville ske. Evangeliets gengivelse genopvækkede troen på Jesus Kristus som Skaber, Frelser og Forløser. Det gav igen den rette forståelse af livets hensigt. I 1831 fik vor himmelske Faders børn at vide:

»Derfor har jeg, Herren, kaldt min tjener Joseph Smith jun. og talt til ham fra himlen og givet ham befalinger, da jeg vidste, at ulykker skulle ramme jordens indbyggere ...

... for at tro også må tage til på jorden« (L&P 1:17, 21).

Før grundlæggelsen af denne verden, før universets himmellegemer modtog deres plads, levede mænd og kvinder, bevægede sig og havde deres væsen (se ApG 17:28). Den verdslige tanke om, at livet ikke er mere end biologi, fornægter den grundlæggende sandhed, den ubevidste viden dybt i hver eneste sjæl om, at »mennesket var også i begyndelsen hos Gud« (L&P 93:29; fremhævelse tilføjet). Den kendsgerning er uforanderlig og uimodsigelig.

Det paradisiske Eden med vores første forældre Adam og Eva kom derefter, så mennesket gennem det jordiske livs erfaringer og Kristi forløsning kan blive fuldkomne, fuldt udviklede og fuldkomne væsener. Patriarkernes tid, vor Frelses himmelske komme og hans uforlignelige forsoning i tidernes midte, og »[når] alt skal genoprettes« (ApG 3:21), som begyndte i 1820, udgør rammen, så mænd og kvinder, drenge og piger igen kan styre deres liv og omgivelser ved at »tro på Herren Jesus Kristus« (TA 1:4).

Mine kære unge venner, I står der, hvor disse verdensbegivenheder mødes. »Hvad der er sket, er kun prologen, og det, der er sket, sker igen.«⁷ Det, der kan ske – det, der skal ske – er, at jeres tro og medfølgende gerninger vil standse vantroens tidevand. Dette er jeres lod i tilværelsen. Dette er jeres hellige pligt.

Referencepunktet tro

Vor Mester sagde: »Har I en tro som et sennepsfrø ... [vil] intet ... være umuligt for jer« (Matt 17:20). Præsident Hinckley minder os om:

»Når alt dette er sagt og gjort, ligger Kirkens eneste virkelige rigdom i dens folks tro.«⁸

»I det fortsatte arbejde for denne store sag, er større tro det, vi har mest brug for. Uden den ville værket gå i stå. Med tro kan ingen standse værket fremgang.«⁹

Sådan en tro er mere end en indstilling, mere end overbevisning, mere end vidnesbyrd om det, vi ved eller føler. Virkelig tro, den tro vores elskede profet talte om, skaber retskaffenhed i dette liv og frelse i det liv, der kommer. Den er centreret på den sande og levende Gud og på Jesus Kristus, som han har udsendt (se Joh 17:3). Den er grundlagt på sandhed, overgår kundskab og bliver fuldkommen ved gerninger. Den får mennesker til at forstå og opføre sig, som vor himmelske Faders børn bør gøre. Denne tro »er det første ledende princip, som sætter os i stand

til at have magt, herredømme og myndighed over,¹⁰ hvad vi tænker, hvordan vi handler, og hvilken slags mænd og kvinder vi er.

Apostlen Jakob giver os opskriften på en sådan tro:

»Hvad nytter det ... hvis et menneske siger, han har tro, men ikke har gerninger? ...

Nogen vil indvende: »En har tro, en anden har gerninger.« Vis mig da din tro uden gerninger, så skal jeg med mine gerninger vise dig min tro.

.. . Sådan er det også med troen: i sig selv, uden gerninger, er den død ...

Som du ser, virkede troen sammen med hans gerninger, og det var af gerningerne, hans tro blev fuldkommen« (Jso, Jak 2:14-15, 17, 21).

Vi hører meget om *referencepunkter*. Et referencepunkt er »en norm for fortræffelighed eller præstation ... som andre lignende bliver målt eller dømt ud fra.«¹¹

Der er fire referencepunkter, som kan hjælpe os hver især med at vide, om vores personlige tro på Kristus bliver »gjort fuldkommen« ved vore gerninger. Disse referencepunkter er: (1) de valg, vi træffer, (2) den hengivenhed, vi udviser, (3) den lydighed, vi udøver, og (4) den tjeneste, vi yder. Tillad mig at forklare.

De valg, vi træffer

Det første referencepunkt er valg. Sidste dages hellige »tror på at være ærlige, pålidelige, sande, kyske, velgørende, dydige ... Vi trægter efter alt, hvad der er dydigt, elskeligt, hvad der har godt lov eller er prisværdigt« (TA 1:13; fremhævelse tilføjet).

Forestil jer en ung ældste, som vi kalder Bill. Han lærte dette i Primary. Han troede på det dengang, og han tror på det nu. Alligevel har Bill i nogen tid været plaget med pornografi. Han har fundet ud af, at dets fristelser er stærke og vanedannende. Efter hvert møde med dette billige skidt har Bill følt sig syg, skamfuld og værdiløs indvendig.

Bill deltog i generalkonferencen for få uger siden. Ved præstedømmets møde hørte han præsident Hinckley sige:

»Der er ingen mand eller dreng i aftenens storesamling, som ikke kan forbedre sin tilværelse. Og det er nødvendigt, at det sker. Vi bærer jo Guds præstedømme ...

Med dette præstedømme følger en stor forpligtelse til at være værdig til det. Vi må ikke tillade os at tænke urene tanker. Vi må ikke tage del i pornografi. Vi må aldrig gøre os skyldige i nogen form for misbrug. Vi bør hæve os op over dette. »Rejs jer, o, mænd af Gud!« og læg dette bag jer, så vil Herren være jeres vejleder og støtte.«¹²

Bill besluttede sig: »Det er tid for mig at stå op for min tro!«

Han gik hen til det hemmelige sted, fik igen fat på de smudsige billeder, de vulgære film og litteratur og ødelagde dem. Han rensede sit bibliotek for den hårde, grove musik og frastødende tekster. Han slettede alle henvisninger til pornografiske sider på sin computer, installerede et beskyttende filter og anbragte sin computer på et mere åbent sted for at styrke sig mod at gentage sin synd.

Bill erkendte sin forseelse over for Gud. Han bad inderligt om styrken til at omvende sig, til at udstøde dette onde fra sit liv. Han søgte hjælp hos sin biskop og familie. I sin yderste nød følte Bill en stille forsikring: »Min søn, du er på den rette sti.« Hans tro, på grund af hans gerninger, bliver bekræftet og styrket.

Der er stadig meget at gøre. Der vil være faste, bøn, skriftstudium og mange tårer. En god biskop vil sørge for nødvendig hjælp. Trofastheden og forældres og kæres bønner vil sørge for den nødvendige støtte. Ikke desto mindre *viser referencepunktet, at Bill er begyndt at udvise tro på omvendelse – han har truffet det rette valg!*

Den hengivenhed, vi udviser

Det andet referencepunkt er hengivenhed. Sidste dages hellige »tror alt, hvad Gud har åbenbaret, alt, hvad han nu åbenbarer, og vi tror, at han endnu vil åbenbare mange store og vigtige ting angående Guds rige.

Vi tror på den bogstavelige indsamling af Israel og på genrejsningen af de ti stammer, at Zion (Det Ny Jerusalem) skal blive bygget på det amerikanske kontinent« (TA 1:9-10) og at mænd og kvinder er »kaldet af Gud ved profeti« og guddommelig myndighed for at forårsage dette (TA 1:5).

Sand hengivenhed er knyttet til guddommelige sager, som blev sat i gang før grundlæggelsen af denne verden. Retfærdige forfædre kæmpede for dem og gav deres liv for at fremme vor himmelske Faders hensigter. Vi er blevet betroet at fortsætte og bygge på deres hellige anstrengelser.

Nu en beretning, som nogle af jer kender:

I 1856 sejlede Robert og Ann Parker sammen med deres fire børn fra England for at tilslutte sig de hellige i Utah. En profet havde talt, og der lød formaning om at samles i Great Basin og hjælpe til med at opbygge Zion. Som medlemmer af McArthurs håndkærrekompagni udførte hver person i familien en del af arbejdet. Far og mor trak den tunge kærre, Maxie (12 år) skubbede og Martha (10 år) tog sig af lille Arthur (6 år). Baby Ada (1 år) stolprede af sted, blev båret og sad på kærren.

Et eller andet sted i Nebraska satte lille Arthur sig ned for at hvile og faldt i søvn. En pludselig storm opstod. Kompagniet skyndte sig videre og slog lejr. Først da opdagede de, at Arthur ikke var sammen med de andre børn.

Flere dages søgning var forgæves. Kompagniet var nødt til at skynde sig videre. Det var tiden for Robert og Ann Parker til at handle i overensstemmelse med deres tro. Archer Walters nedskrev i sin dagbog den 2. juli 1856: »Bror Parkers lille dreng ... forsvandt, og faderen gik tilbage for at søge efter ham.«

Da Robert tog af sted, fastgjorde Ann et rødt sjal om hans skuldre og sagde: »Hvis du finder ham død, så pak ham ind i sjalet og begrav ham. Hvis du finder ham i live, kan du bruge det som et flag til at signalere til os.« Sammen med de andre børn tog hun håndkærren og kæmpede videre med kompagniet.

Robert fulgte skovstien flere kilometer, kaldte, søgte og bad for deres hjælpeløse lille søn. Til sidst nåede han en post- og handelsstation, hvor han erfarede, at en skovarbejder og hans hustru havde taget sig af deres barn. Lille Arthur var blevet syg af kulde og rædsel, men Gud havde hørt hans forældres bønner.

Hver aften holdt Ann og hendes børn øje med stien. På den tredje aften, da lysstrålerne fra den nedgående sol fangede et svagt glimt af et rødt sjal, sank denne modige mor ynkværdigt ned i sandet. Fuldstændig udmattet sov Ann for første gang i seks lange dage og nætter.¹³ Gud var sandelig god og barmhjertig, deres gerninger havde belønnet deres hengivenhed og heligt deres tro, og med glæde i deres hjerte sang de hellige: »Alt er vel.«¹⁴

Baby Ada, min bedstemor, blev en voksen kvinde og giftede sig med min bedstefar, Brigham Young McMullin. Her kommer så moralen. Hun lod aldrig sine børn glemme, at hun og hendes familie kom

over sletterne sammen med Daniel D. McArthurs håndkærrekompagni. Historien om det røde sjal blev vores historie – arven om deres tro blev også vores. Og sådan »fortsætter«¹⁵ vi alle, og store hindringer forsvinder, som duggen for morgensolen.

Om disse tidlige hellige viser *referencepunktet*: *Deres gerninger var et tegn på stor tro, deres hengivenhed var en standard, deres efterkommere kunne leve efter.*

Den lydighed, vi udøver

Det tredje referencepunkt er lydighed. Sidste dages hellige »tror, at hele menneskeheden i kraft af Kristi forsoning kan blive frelst ved *lydighed mod evangeliets love og ordinancer*« (TA 1:3; fremhævelse tilføjet).

Her forestiller vi os et ungt par, repræsentanter for dem, som lever i denne verdslige verden. David og Michelle kendte denne trosartikel længe, før de kendte hinanden. Alligevel har de bekymringer, som mange af deltagerne i denne udsendelse også står overfor. Ser I, David og Michelle er i midten eller sidst i tyverne. De har kendt hinanden i nogen tid, de »hænger ud« sammen, og de er forelsket. Ikke desto mindre er de tøvende med hensyn til ægteskab og familie. Skal de udskyde ægteskabet, indtil de har færdiggjort deres skolegang, indtil de har flere penge, indtil nogle af deres personlige ambitioner er blevet realiseret?

De spekulerer også over den stigende skilsmissetendens, krige og oprør rundt omkring i verden og overbefolkning. Vil deres ægteskab overleve? Bør de få børn i sådan en verden?

Åh, David og Michelle, udøv jeres tro! Husk: »Ægteskab mellem mand og kvinde er indstiftet af Gud.«¹⁶ »Hvad ... Gud altså har sammenføjet, må et menneske ikke adskille« (Matt 19:6; se også L&P 132:19-20). »Sønner (børn) er en gave fra Herren« (Sl 127:3). »Jorden er fuld ... der er nok og mere til« (L&P 104:17).

Efterlev det I ved er sandt, og jeres retfærdige gerninger vil fuldkommengøre jeres tro. Jeres tilværelse vil blive indholdsrig og vidunderlig. Følg jeres forældres gode eksempel. De havde ikke råd til at blive gift, men de gjorde det. De bekymrede sig også over krig og oprør, men de udøvede deres tro og fik jer! Ægteskabets og familiens krav hindrede ikke deres uddannelse, det berigede den. Hvad angår deres personlige ambitioner, så er de fuldstændigt og lykkeligt sammenflettet i hinandens trivsel og jer, jeres brødre og søstre og børnebørn.

Jeres forældre havde ikke nogen nem tilværelse. De måtte spinke og spare, bruge det, som de havde. De stod også foran spørgsmål og omstændigheder, som de ikke kunne besvare, men de vidste, at vejen fastsat af vor almægtige Gud bestemte, at de fortsatte fremad. Og I er så meget »rigere« på grund af det.

Fra de historier, som de har fortalt jer igen og igen, ved I, at alting har været op ad bakke for dem – »både på vej ud og på vej hjem.« Men deres gerninger har helliget deres tro.

De er uden tvivl ældre. Deres skridt er ikke så livlige, deres væremåde er ikke så intens, deres udseende er ikke noget reklamefolk typisk forblændes af. Men deres kærlighed til Gud og til hinanden afspejler ærbødighed og tilbedelse. Tilværelsens ar har givet dem visdom, tålmodighed og taknemlighed. På små, men vigtige måder har de fået »fast tillid til det, der håbes på, overbevisning om det, der ikke ses« (Hebr 11:1) – det, de ikke kunne se tidligere i livet. Men de adlød. Ved at udøve deres tro blev de viet i templet, blev velsignet med børn og kender nu lykkens sande kilder. *Referencepunktet viser: Lydighed fremkalder himlens velsignelser – det gjorde det for jeres forældre, og det vil det også gøre for jer.*

Den tjeneste, vi yder

Det fjerde referencepunkt er tjeneste. Sidste dages hellige »tror på Gud, den evige Fader, på hans Søn Jesus Kristus og på Helligånden ...

Vi tror ... at Kristus personligt skal regere på jorden, og at jorden skal blive fornyet og få sin paradisiske herlighed« (TA 1:1, 10).

Vi ved mere om Guddommen end alle mennesker nogensinde har forstået – og det vi ved er sandt. Endvidere kender vi Guddommens hensigt med denne jord og alle dens skabninger. På grund af det vi ved, og fordi Herren på vore skuldre har lagt den hellige pligt at hjælpe med at udbringe evangeliet må vi ikke være skodesløse med vores medlemskab af Kirken.

Nogle bliver lokket til at være mindre forpligtede af frygt for at virke for religiøse. De betragter »Kirken som en institution og ikke som et rige.«¹⁷ »Du stærke og stræbende ungdom,«¹⁸ gør Kirkens arbejde og Guds rige til centrum i jeres tilværelse. Når I bliver kaldet til at tjene, så sig »ja« og gør jeres allerbedste. Lyt til denne formaning fra Herren: »Stræb derfor ikke efter det, der er af denne verden, men stræb først efter at opbygge Guds rige, og at grundfæste

hans retfærdighed, og så skal alt dette gives jer i tilgift« (JSO, Matt 6:38).

Om kun fire dage fra i dag, den 9. november, vil det være 150 år siden, at de ulykkesramte pionerer fra Willies håndkærrekompani kæmpede sig vej ind i Salt Lake-dalen. De havde arbejdet sig igennem megen lidelse og død. Stormene og deres svage tilstand havde gjort krav på mange – redningsmændene havde reddet mange flere.

Levi Savage var blandt dem, som ankom den dag. Historien viser hans trofaste og udholdende anstrenge for at redde de hellige og bringe dem sikkert til dalen. Men hans storslåede tjeneste begyndte ikke på de tilsnede sletter i Wyoming. Dette var blot endnu et kapitel, muligvis det kronende kapitel i en tilværelse helliget tjeneste.

Levi blev døbt i juni 1846, 26 år gammel. Da han besvarede profetens opfordring om at flytte vestpå, skrev han: »Vi forberedte os så godt, som vi nu kunne på en lang rejse ind i en fremmed og for os fuldstændig ukendt egn ... Vi tog afsked med det gamle hjem ... og rettede vores kurs vestpå, vi kendte ikke bestemmelsesstedet, vi forventede kun at slå os ned et eller andet sted i de vestlige ødemarker i Rocky Mountains.«¹⁹

Den 16. juli 1846 reagerede han og andre tapre mænd igen på profetens opfordring og blev hvervet til Mormonbataljonen og marcherede omkring 3200 kilometer fra Council Bluffs i Iowa til San Diego i Californien og videre til Los Angeles. Her blev de hjemsendt fra landets tjeneste. Skønt de ikke vidste noget om deres hjem og familiers beliggenhed, begyndte de deres rejse til Salt Lake-dalen. Ruten, som Levi Savage fulgte, var yderligere 2.100 kilometer over ujævnt og fjendtligt terræn, men han nåede til sidst til Salt Lake-dalen.

Her blev Levi nybygger, bekæmpede fårekylinger, blev gift, fik en søn og begravde sin hustru nogle få måneder efter barnets fødsel. Ti måneder efter hans hustrus død, ved oktoberkonferencen i 1852, blev han og flere andre trofaste brødre kaldet af profeten til at åbne en forkyndende mission i Siam (i dag Thailand).

Denne gang rejste de med hestevogne tilbage til Californien og til Stillehavet. Nogen tid senere sejlede de fra San Francisco til Calcutta på vej mod deres mission i Siam. Levis dagbogsnotat den 29. januar 1853 giver os et glimt ind i disse tidlige missionærers hjerte. Han skrev:

»Vores prægtige skib, drevet frem af en let brise, styrer sin kurs over det støjende dyb mod vores bestemmelsessted, vi efterlader vores højt elskede hjemland bag os ... Hver især søgte sit eget sted for at meditere og tænkte der på sit hjems bekvemmeligheder, sin elskede hustru hengivenhed samt børn eller venner ... Men nu var han kaldet til at opslå sin bolig i fjerntliggende egne af verden – og hvorfor? For at ophobe guld og sølv eller for at sikre sig selv æresbevisninger og denne verdens pomp og pragt? *Nej, sandelig nej! Men i lydighed mod Herrens befalinger om at bringe sandhedens budskab og ... frelse til de uoplyste og overtroiske nationer.* Snart efter trak de sig hver især tilbage til deres køjer for ro og hvile. Men hvad enten de sov eller var vågne, ville tankerne fortsætte med at fantasere om fortidens virkelighed og fremtidens udsigter.«²⁰

Efter sin mission sejlede Levi hjem via Boston i Massachusetts og tog forbi sit fødested i Greenfield i Ohio og noterede ved sin ankomst der: »Jeg har rejst rundt om jorden.«²¹ Han tilsluttede sig Willies håndkærrekompani i Iowa City i Iowa, som begyndte en saga af evig betydning for ham, hans familie og hele Kirken. Hans gerninger i den storslåede hændelse kronede en tilværelse fuld af ofre og tjeneste. Om disse pionere *viser referencepunktet: Deres tro og gerninger var et fyrtårn i en vantro verden, deres tjeneste var et mønster som enhver af os må følge.*

Vi bliver rørt over præsten Frederick W. Fabers ord:

*Fædrenes tro vi stræbe vil
til hvert land at bringe ud.
Hver en retfærdig skal bli' fri
gennem alt sandt, der er fra Gud.*

*Fædrenes tro vi give vil
til hver en ven, hver en sjæl på jord.
Vi den forkynde, hvor vi går,
både i handling og i ord.*

*Fædrenes tro vi bygge på,
ej deres vidnesbyrd modstå.
Vi den som sandhed fik fra Gud,
bring den til verdens riger ud.*

*Fædrenes rene stærke tro
altid i vore hjerter bo!²²*

Jeg vidner for jer, mine kære brødre og søstre – Gud er i sine himle, hans navn er Elohim, og han kender alle sine børn, uanset hvor de kommer fra, eller hvor de bor. Jesus, Israels Hellige, er hans elskede Søn, menneskehedens Forløser. Joseph Smith, en ung knægt, blev

kaldet ved røsten af Gud og hans hellige Søn som profet, og fra den kaldelse blev den sande kirke og Guds rige genoprettet på jorden. Hvor er vi velsignede ved at vide dette, og I mine kære brødre og søstre, I står, hvor hele historien løber sammen. I kom fra herlighedens riger. Det er jeres enestående privilegium at være tro mod sandheden, at gå frem med gode gerninger. Gør hvad profeterne siger. Tidligere generationer forventer det, nuværende generationer bliver frelst af det, fremtidige generationer er afhængige af det, og Helligånden vil vejlede jer hvert eneste skridt på vejen.

I Jesu Kristi navn. Amen.

NOTER

1. »Hav tak for profeten, du sendte«, *Salmer og sange*, nr. 13.
2. *Liahona*, jan. 2006, s. 82, fremhævelse tilføjet.
3. *Random House Webster's Unabridged Dictionary*, 2. udg., 2001, »secular«, s. 1731.
4. Alexander Pope, *An Essay on Man*, epistel 2, linje 220.
5. *Book of Mormon Reference Companion*, red. Dennis L. Largey, 2003, s. 582.
6. »How to Think about Secularism«, *First Things*, juni-juli 1996, s. 27, 30, www.firstthings.com/ftissues/ft9606/articles/pannenberg.html.
7. Boyd K. Packer, generalautoriteternes oplæringsmøde, okt. 2006; se William Shakespeare, *Stormen*, Samlede Shakespeare – Dramatiske værker, red. Henning Krabbe, 1998, linje 248.
8. *Stjernen*, maj 1991, s. 54.
9. *Liahona*, nov. 2006, s. 85.
10. Joseph Smith, komp., *Lectures on Faith*, 1985, s. 5, 8.
11. *Random House Webster's Unabridged Dictionary*, »benchmark«, s. 193.
12. *Liahona*, nov. 2006, s. 60.
13. Se Boyd K. Packer, *Memorable Stories and Parables by Boyd K. Packer*, 1997, s 4-6.
14. »Kom, kom, Guds folk«, *Salmer og sange*, nr. 16.
15. »Så fast som de evige bjerge«, *Salmer og sange*, nr. 168.
16. »Familien: En proklamation til verden«, *Stjernen*, jan. 1996, s. 101.

17. Neal A. Maxwell, *Stjernen*, jan. 1993, s. 62.
18. »Så fast som de evige bjerge«, *Salmer og sange*, nr. 168.
19. I *Levi Savage Jr. Journal*, komp. Lynn M. Hilton, 1966, s. xii.
20. I *Levi Savage Jr. Journal*, s. 5; fremhævelse tilføjet.
21. I *Levi Savage Jr. Journal*, s. 59.
22. »Fædrenes tro«, *Salmer og sange*, nr. 37.